

EKT034

Από τα χωριά της Θεσσαλονίκης στην Κασσάνδρου

Απρίλιος 2002, Θεσσαλονίκη

Ελένη και Παναγιώτης Τσίτσελα

«Στο χωριό, όταν δεν είχαμε συγκοινωνία, ερχόμασταν στη Θεσσαλονίκη με τα ζώα. Κατέβαινάμε Πυλαία και μετά στο Επταπύργιο και από εκεί κατεβαίναμε κάτω, καλντερίμι το λέγαμε, στρωμένο πλάκες, και τα άλογα έκαναν τάκα-τάκα. Κατέβαινάμε στην πόλη και ψώνιζάμε. Κοιμόμασταν έξω, αλλά και στα χωράφια, στο θέρο για να βγάλουμε δουλειά κοιμόμασταν στα χωράφια. Είχαμε και τα γελάδια εκεί, αρμέγαμε το πρωί την αγελάδα, με ένα κατσαρόλι, θράζαμε και πίναμε. Είναι η ζωή πιο σκληρή στο χωριό. Το χωριό μας είναι ορεινό, είναι καλό το κλίμα, αλλά επειδή είναι ορεινό, δεν βγάζει παραγωγή πολλή. Κάποιοι είναι κτηνοτρόφοι, άλλοι έρχονται στη Σαλονικη δουλεύουν, και γυρνάνε πίσω στο χωριό. Είναι κοντά. Αλλά η ζωή ήταν δύσκολη.

Όταν πήραμε την απόφαση να 'ρθούμε ήταν τη μέρα του Αγίου Ανδρέα, πούλησάμε τα ζώα, τα κατσίκια. Και τη μέρα του Αγίου Ελευθερίου αποφάσισαμε και ήρθαμε. Νοίκιασάμε στην Κασσάνδρου, στον Άγιο Δημήτρη κοντά. Από εκεί κατέβαιναμέ, παίρναμε το αυτοκίνητο και πηγαίναμε στον Άγιο Λευτέρη. Όταν πρωτοήρθαμε ο άνδρας μου δούλευε σε ένα εργοστάσιο με λιπάσματα, δυτικά. Δεν του άρεσε, βρέθηκε μετά η δουλειά στον Άγιο Λευτέρη και μας πήραν εκεί. Το '78 πήραμε το σπίτι στην Καλαμαριά. Έμεινάμε ευχαριστημένοι, γιατί δούλευάμε και παίρναμε μεροκάματο. Ήταν δύσκολα, γιατί δεν είχαμε ωράριο, ιδίως στις γιορτές, αλλά βρήκαμε ανθρώπους καλούς και ήμασταν και κοντά στα παιδιά. Μετά γεννήθηκαν τα εγγόνια μας, μεγαλώσανε, χαιρόμασταν».